

Vasfüggönyön innen

VISSZHANG - LXVI. évfolyam, 45. szám, 2022. november 11.

Szikrázó napsütésben haladtunk Szlovénia hegyvidékes részén. Lám, itt is 20 fok fölött van a hőmérséklet, pedig nem a mediterrán Toscana tájain vagyunk. Az olasz csizma talpához közeledve, de már a „boka” magasságában is, olyan nagy a meleg, mintha nem is október végén lennénk. Szicíliában, Szardínián pedig kifejezetten strandolnak az emberek. Oké, hogy délen mindig enyhébb az időjárás, de azért a majd 30 fokos hőmérséklet november elsején, az azért mégiscsak túlzás. Próbálja meg valaki is azt mondani, hogy ez nem a klímaváltozás egyik jele!

De térjünk vissza az idilli utazáshoz, melynek célja Magyarország. Alig lépjük át a határt – amit már csak egy országnevet feltüntető tábla jelez –, hirtelen felhősebbé válik az ég, és még Nagykanizsát se érjük el, de már ködben haladunk, annak ellenére, hogy még nem is esteledik. Egyből szürkébb lesz a táj, sötétebb a vidék. Amikor már magyar adókat fog az autórádió, azt kezdjük el hallgatni. Egészkor, mint minden más országban is, a híreket kezdik el mondani.

Nem élünk túl rózsás időket mostanában, és az eddig viszonylag nyugodt Európát felkavarja a keleti határán zajló háború. Nem volt elég a világméretű járvány, mely hullámszerűen tört ránk többször az utóbbi három évben, a vele együtt járó gazdasági válságot nyögjük továbbra is, erre februárban az oroszok megtámadták az ukránokat. Még mindig lángolnak a harcok, a békére remény sincs egyelőre, de már az inflációval is küzdünk.

Arra, hogy mi minek a következménye, és mennyire vannak politikai, gazdasági okok a háttérben, nem tudom, kiknek van rálátásuk.

Mindenesetre az olasz híradóhoz szokva nagyon megleptek az otthoni tudósítások.

Félreértés ne essék! Itália se áll a helyzet magaslatán, se politikai, sem pedig gazdasági téren.

Az is ismeretes, hogy a magyar kormányfő nem a legkedveltebb egyéniség Európa nyugati részén.

Szinte már pironkodom, amikor az olasz tévéhíradó arról beszél, hogy Orbán ezt nyilatkozta, meg azt vétózott meg. „Mi van már megint?” – fordulok a televízió felé, mikor épp az esti téstát készítem, és ismét szülőhazám első emberének ballépéseit említik. Lassan hozzászoktam már, hogy Orbán miatt Magyarország mindig kilóg a sorból, negatív módon, nem pedig elitsége miatt emelkedik ki az európai közösségből.

Az évek során hozzáedződtem, miként exkuzáljam magam, ha társaságban a magyar kormány ballépéseit hozzák szóba, hisz én is annak az országnak vagyok a fia, mit szólok hozzá? Az elején, amikor még nem durvult el ennyire a helyzet, próbáltam védeni hazánk parlamentjének főnökét, kiemelve a helyesen hozott döntéseket. Sajnos az évek teltevel egyre kevesebb lett ezekből, viszont növekedtek az önkényes, egoista, saját hatalmi pozícióját megerősítő rendeletek. Az utóbbi időkben már nemcsak én kerülöm a politikai témákat, de olasz ismerőseim is, rám való tekintettel. Nem akarnak kínos szitukat teremteni.

Ezen már rég túl vagyok, de azért mindig dühít, ha Orbán újabb húzásáról harsog a média.

Nos, a rádió hírei hallatán, mint egy időutazás részvevője, szinte visszacsöppentem a múltba. Teljesen más oldalról nézett világ, a tények más megvilágításban. Mintha nem is Európában lennék.

Hátborzongató volt hallani, ahogy az oroszok oldaláról megközelítve mondták a híreket az Ukrajnában tartó háborúról. Mintha Moszkvában kapcsoltam volna be a készüléket.

Libabőrös lettem, amikor az uniós intézkedéseket szidalmazta a bemondó. Visszaröppentett a vasfüggönyös időkbe. Az átkos kommunista időszakba. Amit ócsárolnak, pont azt csinálják. A módszerek ugyanazok, csak visszafelé. Felháborodott hangvétellel ítélték el az Európai Közösséget, mert a délen emelendő határhálót (vasfüggöny?) nem hajlandó finanszírozni. Miért is adnának pénzt egy olyan tervbe, amivel nem értenek egyet?

Orbán sorozatosan ellenszegül a közös határozatoknak. Bezzeg az EU-s pénzeknek nem mond ellent!

Mindeközben horroráron tankoltunk a benzinkútnál, pedig Olaszországban sem olcsó az üzemanyag. Elég furcsa volt hallani mint pozitív intézkedést, hogy államilag tartják alacsonyabban a benzinárakat. Miről beszélünk? A boltban pedig édesanyám nem tudott kristálycukrot venni egyik este. Másnap elmentem, hogy bevásároljak neki, és ki volt írva a polcon, hogy csak két kilót lehet vinni belőle. Amikor elmeséltem a családban, felvilágosítottak, hogy ez az élelmiszer még állami támogatást élvez, tehát amíg nem emelik meg ki tudja, hányszorosára az árát, addig fékezik az embereket, ne tudjanak készleteket felhalmozni.

Hova kerültem? Milyen időket élünk?

Ahogy a Balaton déli oldalán, a völgyhídon mentünk át hazafelé tartva, oldalra nézve, a magyar tenger helyett a szürke ködtengert láthattam csak. Az a szerencse – és ez ad reményt arra, hogy előbb-utóbb meg fog változni jó irányba a nyomasztó helyzet –, hogy sokan vannak, akiket nem tud elvakítani a ködölés.

Igenis sokan vannak, akik a homályos ködben is látják, nem ez a helyes út.

Örömmel vettem kézbe a névnapomra kapott könyvet. Esztétikusan szép, és különleges, ötletes a borítója. Ez is Magyarország. Zenére kapcsolok a rádión. Háy János *Völgyhídját* olvasom inkább.